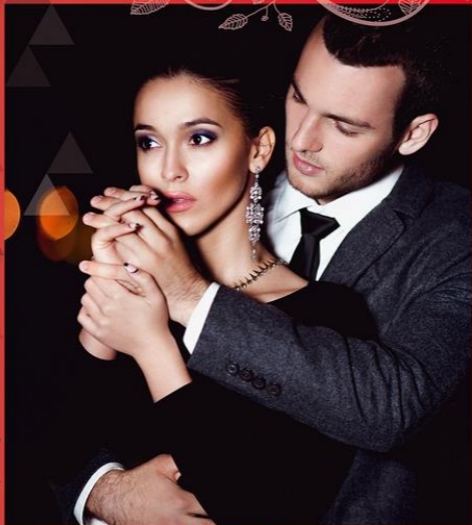

Svajonų
ROMANAI

Aistra

ANDREA LAURENCE
Mano mažytė paslaptis

2019 spalį-gruodis

Knygute.lt

**Andrea
Laurence**

**MANO
MAŽYTĖ
PASLAPTIS**

Romanas

Versta iš Andrea Laurence,
Secretly Pregnant, 2017
© Andrea Laurence, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0535-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

Prologas

Užgavėnės

Visi šoko ir linksminosi. Tik Ema Dempsi ne. Nors nėra ko stebėtis. Ji seniai pamiršo, ką reiškia linksmintis.

Ką tik išsiskyrusi su vaikinų emė svartyti, gal jai tikrai kažko trūksta. Deividas, jos buvęs vaikas, išrėžė, kad su ja nuobodu lovoje ir visur kitur. Ji suklydo pasipasakojusi draugei – buvusiai savo studenčių korporacijos narei Harperi Dreik, ir štai ji čia, lofte Tribekoje, Užgavėnių vakarėlyje.

Ema pasistengė. Buvo su gražia plaštakės kauke, segėjo prigludusį sijoną, bet vis tiek nesijuto savame kailyje. Gal kad nesugadintų Harperės vakarėlio, verčiau išsikvies taksi. Ji išsiblaškiusi kramsnojo morką, kai žvilgsnis nuklydo į tekilos barą, įrengtą čia pat, virtuvės saloje. Visada turi būti antras variantas.

Ema suprato, kad teks rinktis. Galėjo arba vykti namo ir, būdama subrendusi dvidešimt septynerių metų moteris, jungtis prie klubo

Kam per 30, arba čiupti jautį už ragų ir pagaliau kaip reikiant pasilinksinti.

Pasijutusi drąsiau, ji padėjo lėkštę į šalį ir nuėjo prie salos. Ten buvo išdėliotos mažytės popierinės taurelės, žaliosios citrinos griežinėliai, druskinė ir keletas butelių tekilos. Ji pasiruošė gėrimo, bet neskubėjo išgerti, nes, žengus žingsnį, kelio atgal nebus.

Einu į pasimatymus su tavimi lyg su savo močiute.

Skaudūs Deivido žodžiai varė ją į neviltį.

Ilgiau nesvarsčiusi ji lyžtelėjo druskos, išgėrė tekilos ir gerokai pačiulpė citrinos, kad burnoje ilgiau išliktų gėrimo skonis. Gėrimas, slinkdamas žemyn, nudegino gerklę, išplito skrandyje. Bematant kūnas ėmė kaisti, tokio pojūčio nesukels joks alus.

Skonis buvo siaubingas, bet Ema netruko pajusti malonių pokyčių. Lyg būtų jai atpalaidavę nugarą. Tapo lanksti. Kaip katė. Visai neblogai. Kai iš pasitenkinimo šypsodamasi pylėsi antrą taurelę, kažkas įėjo į virtuvę. Paskubomis mestas žvilgsnis patvirtino blogiausius nuogaštavimus.

- Labas, gražuole, - užkalbino nemalonus vyrukas su Betmeno kauke ir užsikvėpė ant

stalviršio.

Su komplimentu jis prašovė pro šalį, nes didžiąją Emos veido dalį dengė puošni Užgavėnių kaukė. Ema atsiduso ir susivertė antrą taurelę tekilos, šįkart be druskos ir citrinos. Aki-vaizdžiai nekreipdama į jį dėmesio ji siekė piltis dar vieną.

- Gal norėtum pašokti? Moku naujų žingsnelių.

Ji tuo abejojo.

- Atleisk, nešoku.

Betmenas suraukė kaktą.

- Ką gi, tada gal sprunkam ten, kur ramu ir tamsu, kur galėtume... pasišnekučiuoti?

Emai per nugarą perbėgo drebulys. Būti su tuo vyruku darėsi nejauku. O tamsoje būtų visai baugu.

- Ne, aš čia ne viena. Atleisk.

Betmenas išsitiesė, kūnu transliuodamas pyktį, kuris slypėjo po kauke.

- Su kuo?

Ji žiojosi atsakyti, kai kažkas priėjo prie jos iš už nugaros ir uždėjo ant pečių sunkias šiltas plaštakas. Žmogus pasilenkė, pabučiavo ją į skruostą, ir Betmenas pagaliau pasitraukė žingsnį atgal.

Žemas vyriškas balsas sududeno jai į ausį:

- Labas, mažiute, atleisk, pavėlavau.

Ema jau norėjo atsikratyti ir antro nepageidaujamo gerbėjo, bet tas pirštis nepaliaujamai spaudė jai petį ir prašėsi paramos. Tai nebuvo pasiūlymas mylėtis, tik bandymas apsaugoti nuo Betmeno. Nurimusi ji pasisuko veidu į vyrą ir nedvejodama pasisveikino.

Geras! Jis buvo aukštesnis, nei ji tikėjosi, daugiau nei šešių pėdų ūgio, bet ji negali atrodyti nustebusi, turi įtikinti Betmeną išsinešdinti. Pasistiebusi ant pirštų galų pabučiavo savo gelbėtoją į lūpas, vienintelę matomą vietą po veidą dengiančia aukso ir žalios spalvos venecijietiška kauke.

Lūpoms susilietus, paprastas pasisveikinimas virto į kai ką kita. Nuo bučinio lyg nuo elektros iškrovos ji vos nekrito aukštelninka, bet vyras tvirtomis švelniomis rankomis ją sulaikė. Tą žaibišką jausmų perkrovą sukėlė muilo ir aštraus vyriško odekolono aromatas, brūkštelėjimas lūpomis ir jo kūno karštis.

Ar kalta buvo tekila, ar bučiniai, bet Ema visu kūnu pajuto jaudulį. Nuo to vyro artumo jai dilgčiojo odą ir patankėjo kvėpavimas. Pajuto, kad, pati to nenorėdama, spaudžiasi prie jo

visu kūnu. Turbūt kalta tekila. Nėra ko stebėtis, kad per ją žmonės patenka į bėdą.

Atgavusi nuovoką, ji atsitraukė ir liovėsi bučiavusis, bet jis jos dar nepaleido. Betmenas tikriausiai juos stebi.

- Ilgėjausi tavęs, - pasakė ji gundomai glausdydamasi.

Jis apglėbė ją ir laikė stipriai prispaudęs prie tvirtos kaip siena kūtinės. Tada pasilenkė, įkvėpė jos plaukų aromato ir sušnabždėjo:

- Jis pasitraukė, bet stebi mus iš kitos kambario pusės. Stenkis atrodyti įtikinamai, jei nenori, kad jis grįžtų.

Ema linktelėjo galva ir atsitraukė. Ji ištiesė ranką ir meiliai nutrynė lūpų dažų dėmę nuo savo šauniojo riterio lūpų. Atsitraukusi galėjo geriau jį apžiūrėti. Kaukė dengė didžiąją jo veido dalį, bet aišku, kad jis aukštas, plačiapetis, mūvi prigludusius džinsus ir patraukliai šypsosi.

- Tai gurkšnojame tekilą? - paklausė jis.

- Taip, bet, manau, man pakaks. - Tiek užtenka, kad viskas atrodytų tikroviška, bet jei dar šiek tiek - tikrai lauk bėdos.

- Nepasiduok. - Jis įsipylė taurelę, akimirką luktelėjo, šelmiškai šyptelėjo, pasilenkė ir lyž-

telėjo tiesiai virš tarpo tarp krūtų. Apstulbusi Ema trūksmingai įkvėpė ir nebegalėjo iškvėpti. Ji nebepajėgė atsakyti. Smegenys siuntė signalus pasitraukti ir liepti jam liautis, bet ji tik stovėjo tylėdama – tekila darė savo darbą.

Jis dvejojo laikydamas druskinę rankoje. Žvelgė tiesiai tamsiai mėlynomis akimis laukdamas Emos pritarimo. Ar ji pritaro? Norėtų. Dėl to šįvakar ji čia atėjo, nors pati to gerai nesuvokė. Močiutės, pobūviuose geriant tekilą, nesileidžia laižomos nepažįstamųjų. Bet ji vis dar buvo be amo. Tik atmetė galvą ir leido jam atsargiai paberti druskos virš krūtų iškilumų ir įsprausti citrinos skiltelę tarp lūpų.

Jis prisiartino su taurele rankoje. Ji juto jo karštą alsavimą. Belaukiant jai ėmė mausti visą kūną. Jis laižė lėtai, ilgiau, nei ji tikėjosi, kad neliktų nė vienos druskos kruopelytės. Kai užsivertė taurelę ir išgėrė tekilą vienu ypu, ji pagaliau su skausmu iškvėpė iš plaučių orą. Tada jis padėjo taurelę.

Nelabai žinodama ką daryti, Ema įsitempė ir stovėjo ramiai, o jis suėmė delnu jos galvą ir palenkė, kad lūpos būtų arčiau. Tada nulenkė galvą, brūkštelėjo lūpomis Emos lūpas, įsikan-do dantimis ir čiulpė citrinos sultis. Vėsi rūgšti jų srovelė nutekėjo jai į burną, ir jis dantimis

ištraukė likusią žievelę.

Kai jis žengė žingsnį atgal, Ema padarė tą patį. Jai reikėjo daug pastangų, kad jo liečiama neimtų aimanuoti. Būtų geriausia, jei kaip nors išsisuktų iš šios padėties, kol visai neprarado savitvardos. Kas, kad jos skruostai liepsnoja iš susidrovėjimo, kad taip netikėtai susijaudino.

Ji droviai brūkštelėjo ranka šiurkštų blizgų kaukės paviršių. Pamiršo, kad jis nemato jos veido. Nežino, kad ji išraudusi kaip vyšnia. Šį vakarą ji beveidė. Taip pagalvojusi įgijo drąsos, nepasidavė refleksui ir tvirtai laikė savo pozicijas prie baro.

Jis nuo stalviršio paėmė pilną taurelę ir tiesė ją atkakliai, be žodžių. Dabar buvo jos eilė.

Skubiai metusi žvilgsnį įsitikino, kad Betmeno nebėra ir neliko reikalo tęsti šio spektaklio. Bet nebeturėjo noro sustoti.

- Jis išėjo, - pasakė ji, suteikdama jam progą liautis apgaudinėjus.

- Žinau, - atsakė jis duodamas jai druskinę.

Turint omenyje, kad jis dėvėjo susagstytus juodus marškinius ilgomis rankovėmis, vienintelė atvira vieta buvo kaklas. Kad ir avėdama aukštakulnius, ji turėjo pasistiebti. Ema perbraukė liežuviu per šiurkščią barzdą, išdygusią

po rytinio skutimosi, ir paliko drėgną takelį virš jo Adomo obuolio. Būdama taip arti juto, kaip tankėja jo pulsas. Šįkart užuodė ryškų vyrišką jo kvapą. Druskos ir muskuso. Nesusi-laikė ir giliai įkvėpė, kad liktų atmintyje. Ją apėmė vos ne laukinis geismas, ir giliai viduje ji ėmė trūkčioti.

- Na, štai, - paragino jis, kai ji atsitraukė, kad užbertų druskos. Jis atsiklaupė ant kelių, pakėlė į ją dideles mėlynas akis ir uždėjo rankas ant klubų apvalumų.

Ema negalėjo matyti jo veido išraiškos, bet jis ragino ją įdėmiu žvilgsniu. Klūpodamas prie jos kojų, jis, regis, ją garbino. Ir tai jai patiko.

Ji susikaupė ir stengėsi viską atlikti deramai, kad oda neišdžiūtų ir druska laikytųsi prilipusi. Nenorėjo išsiduoti, kad yra nepatyrusi. Nė nesapnavo daranti ką nors erotiško. Nemanė, kad gebėtų.

Užbėrė druskos jam ant kaklo ir įspraudė citrinos riekelę tarp pilnų minkštų lūpų. Nervin-gai spausdama rankoje taurelę, Ema pasilenkė nulaižyti druskos. Braukdama liežuvio pajuto jo gerklėje virpesius. Atsitraukusi vienu ypu išlenkė taurelę ir delnais suėmė jo veidą. Ji nespėjo dantimis suimti citrinos, nes jis ją iš-spjovė. Emai nebuvo kada nė stabtelėti, jų lū-

pos susitiko ir dar kartą netikėtai įsiplieskė kibirkštis.

Ji nesitraukė. Tikroji Ema būtų atsitraukusi. Su kauke ji nebebuvo savimi.

Antrojo bučinio nebuvo nė ko lyginti su pirmuoju. Pirštų galais jis įsikirto jai į klubus ir traukė artyn prie savęs. Jų lūpos susiliejo, ji pamažu slydo žemyn ir bematant suklypo ant kelių. Virtuvės sala šiek tiek užstojo juos nuo kitų vakarėlio dalyvių. Neatitraukdama lūpų, ji apsvijio rankomis jo kaklą, o jis tyrinėjo ją liežuviu.

Tai buvo maloni nešvankybė. Tą akimirką labiau už viską gyvenime Ema norėjo, kad jis ją bučiuotų.

Kai ji jau buvo patikėjusi, kad bučinys niekada nesibaigs, jiedu atsiskyrė. Ji juto ant kaklo jo tankų karštą alsavimą, kai jis skruostu prispaudė prie jos skuosto, ir taip sėdėjo kokią akimirką, kol atsigavo. Jie vis dar buvo tvirtai apsikabinę. Ji juto nuo jo sklindant jėgą, kuri jaudino ir baugino, tačiau galių jautėsi turinti ir pati.

– Eime su manimi, – sušnabždėjo jis, atsistojo ir ištiesė jai ranką.

Ema nebuvo neišmanėlė. Suprato, kas jai

siūloma, ir labai troško tą pasiūlymą priimti. Jai dar taip nebuvo nutikę. Niekada. Ir dar, tas riteris turėjo kažką tokio, kas vertė ją eiti su juo.

Ji ir nuėjo.

1

Praėjo trys mėnesiai

- Kur, po velnių, Nojus? - suurgė į telefoną Džonas Flinas, laisva ranka stipriai spausdamas kavos puodelį.

- Jo... n-nėra, pone.

Buvo girdėti, kad Melodę, brolio patarėją administraciniais klausimais, jo tonas nustebino, ir jis tuojau ėmėsi jį taisyti. Džonas prieš savo darbuotojus niekada nekeldavo balso. Tiesą sakant, šaukdavo tik ant vienintelio Nojaus. Ir dabar aprėks, jei tik ras tą netikėlį.

- Atleisk, kad riktelėjau, Melode. Nemaniau jį čia rasiąs. Jis nesėdi biure. Iš tiesų tai norėjau sužinoti, kur jis išvyko. Jis neatsiliepia namų telefonu, o jo mobilusis persijungia į balso paštą, turbūt jis jį išjungė.

Kokią akimirką Melodės nebuvo girdėti. Tada Džonas išgirdo, kaip ji, peržiūrėdama Nojaus

kalendorių, tarškina klaviatūra.

- Jo kalendorius tuščias, bet prieš išvykdamas minėjo, kad skrenda į Bankoką.

Džonas vos nepaspringo kava. Su vargu nuri-jo gurkšnį ir padėjo puodelį toliau.

- Taip sakant, į Tailandą?

- Taip, pone.

Kad nusiramintų, jis giliai atsiduso. Jam nereikėtų ant Melodės lieti pykčio. Ji ir taip du kartus kreipėsi į jį *pone*, kas ir šiaip nereikia nieko gero. Taip, jis bendrovės generalinis direktorius, bet mūvi džinsus ir dėvi *Monty Python* marškinėlius. Visi kreipiasi į jį vardu.

- Gal žinai, kada jis grįš?

- Ne, bet jis atsiuntė savo viešbučio telefono numerį. Galėsite su juo susisiekti.

- Puiku, Melode, ačiū. - Ji padiktavo jam telefono numerį, jis užsirašė ant rašalo sugertuko ir padėjo ragelį. Kai surinko numerį, jį bema- tant sujungė su brolio apartamentais. Aišku, Nojus neatsiliepė. Tikriausiai smaginas su ko- kia egzotiška gražuole. Džonas paliko jam bal- so pašto žinutę, bet neišsidavė, dėl ko iš tiesų skambina, ir pasipiktinęs padėjo ragelį.

Tailandas....